

решителното намерение на виенското правителство да го наруши, Русия, колкото и да бъде мъчително за нея това решение, не ще го счете за *casus belli*, при тази известност за Фердинанда и неговото правителство за готвящата се анексия на Босна и Херцеговина, обявяването на българската независимост, нарушението от България на Берлинския договор, непосредствено преди тази анексия, показват, че българското правителство е било използвано от австроунгарското да обяви първо то независимостта и да облекчи по този начин положението на виенския кабинет. Последният си послужи по този начин с оправданието, че не Австро-Унгария, а България е нарушила първа Берлинския договор, и че тя, Австро-Унгария, се е намерила пред един свършен факт, който съставлява за нея достатъчно основание, за да се счита тя освободена от задължението да търси съгласието на силите, подписавши Берлинския договор, за да наруши последния и прокламира анексията на двете славянски провинции — Босна и Херцеговина.

Обявената по този начин независимост на България бе един несъмнен успех за последната, но в същото време тя бе един не по-малък успех и за личната политика на Фердинанда. Щедро даденият му пък титул „цар на българите“ задоволи и неговото болезнено честолюбие, което не би останало задоволено от една кралска само титла, каквато носят държавните глави на повечето от европейските монархически държави, в това число и тия на две от великите сили на Европа. Но истинският успех за него се състоеше в това, че този негов титул бе в същото време една щастлива за него формула, един тържествен израз на неговата лична империалистическа политика, че в този момент тази негова политика съвпаднаше с народните